

SNG NOVA GORICA - Avtorski projekt z goriškim Kulturnim domom

Z vero v umetnost in njen katarzični naboj

NOVA GORICA – *Nisem dekle ali ženska* je ad hoc avtorski projekt v koronarnem času, ki so ga omogočili **SNG Nova Gorica**, Zavod Scaramouche, Adrian film, MPS Project ASD, Kulturni dom Gorica in Park Pečno. Gre za spletno gledališko predstavo, kar je v tem obdobju skoraj neizogibno, čeprav gledališče brez prisotnosti gledalcev ni gledališče, je le izhod v sili in upati je, da je in bo ta sila čim bolj začasna. S tem pa smo že opredelili srž predstave z dvema nastopajočima: gre za ustvarjalno voljo, ki žene umetnika, da ne stoji križem rok, ampak da ustvarja, se dokazuje, ne miruje, išče smisle in se z umetnostjo upira zaprtju. Kajti, je že prav, da živimo s spomini in za kratek čas od spominov. Da smo nemočni pred kovidno nevarnostjo, ki nam je na glavo postavila eksistenco. Kaj pa sedanjost? Kaj prihodnost? Ali se ustavimo? Potegnemo ročno zavoro in se prepustimo fatalizmu? Nikakor. Čas nima postankov, čas beži in mi se moramo z njim spopasti, se vanj umestiti, gojiti svoje sanje in z njimi kljubovati nenaklonjenim virusnim dnevom. In sploh! Tudi dnevom brez virusa, ki nas še, upajmo, čakajo.

Predstava, ki je v Novi Gorici zaživela konec tedna, je torej zmes oniričnega in realizma. Režiserkino oko Tereze Gregorič se s kamero zaustavlja predvsem na prvih planih, kot bi hotela poudarjati enkratnost individualne biti vsakogar, vendar pa filtrirano s tančicami fantazije, zasanjanosti in pogleda naprej. Ta pogled naprej pa sloni na spominu, kajti človek ne more kar tako iz svoje izkustvene lupine, ki jo stalno dopolnjuje z novimi izkušnjami, na podlagi

Protagonistki avtorskega projekta sta Anuša Kodelja in Tjaša Bucik

SNG NG/ADRIAN BRAATZ

katerih usmerja svoje življenje in lastno perspektivo. Plesalka Tjaša Bucik (tudi koreografinja) to izkušnjo začara v ples, ki se kaže kot individualno oblikovan komentar na besede igralka Anuše Kodelja, na kateri sloni domala vsa verbalna izraznost, medtem ko je Bucikova nosilka gibalne pripovedi. Obe sta v realnem svetu preživljali in živeli ožroštvo in mladost v istem mestu (očitno v Novi Gorici), njuna pot je vzporedna, polna podobnih doživetij, pa naj gre za antagonizem na atletskih stezah ali pa za poznejše odločitve, ki vodijo v svet umetnosti. To prepletanje je priložnost za izpovedovanje

notranjih psihogibal, emocij, hrepenenj (bralcu bo zadeva bolj jasna, če ga spomnimo na Lorencijevega *Kralja Ebuja*, ki je zaznamoval slovenski oder), za izražanje pričakovani. Lepa lastnost predstave je, da kljub deziluzijam in negotovosti sedanjega bivanjskega trenutka, je uprizoritev ovita v optimistično svetlobo, kar ji daje poseben žar.

Nisem dekle niti ženska izraža torej nekatere prehode v življenjskem razvoju posameznika. V tem primeru plesalk in igralk, ki sta se zapisali svetu umetnosti in vanj verjameta.

Marij Čuk